

JAMES JACKSON ANDOLINI

VIHREÄ HELVETTI

VIHREÄ HELVETTI

James Jackson Andolini

Vihreä helvetti

Tämä teos on kaikilta osin fiktiivinen. Mikäli toisin ei erikseen ilmoiteta, kaikki tässä teoksessa esiintyvät nimet, hahmot, liikeyritykset, paikat, tapahtumat ja sattumukset ovat tekijän mielikuvituksen tuotosta ja/tai niitä käytetään fiktiivisesti. Kaikki samankaltaisuudet olemassa oleviin henkilöihin - elossa oleviin tai kuolleisiin - todellisiin tapahtumiin, sijainteihin tai liikeyrityksiin ovat sattuman tulosta.

© 2024 James Jackson Andolini

Kannen suunnittelu: James Jackson Andolini, pohjakuva Pixabay / TabbyCatXIII

Sisuksen taitto: James Jackson Andolini

Laulun sanat sivuilla 192, 208-209, 311, 459-460: James Jackson Andolini

Lainaus mukailtuna sivulla 61: Steve Jobs Stanford Commencement Address, 2005

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7205-8

www.jackandolini.com

Omistettu niille,
jotka kykenevät nousemaan ajan hengen yläpuolelle.

P R O L O G I

“Herra Reeves, lääkärinne on täällä”, sihteerin ääni surahti kaiuttimesta aavistuksen metallisena. Federaation sisäisen turvallisuuden pääkomissaari Domenic Reeves painoi empimättä pöydällään punaisena loistavaa nappia ja valtuutti näin lääkärin sisäänpääsyn omaan toimistoonsa.

Oli jo aikakin, hän ajatteli katsellessaan talvista Capitolin maisemaa. Ulkona oli jo pimeää ja pakkasessa tuiskutti varsinainen rajuilma - samaan tapaan oli pyrryttänyt viimeiset pari viikkoa. Jo maahan kertynyt valkea lumi loivensi maiseman muodot kauniiksi kaarteiksi ja toimi mielelle rentouttavana alustana.

Rentoutumista todella kaivattiinkin, sillä päivä oli ollut sisäisen turvallisuuden komissaarille raskas. Hän oli joutunut ottamaan kantaa kokonaista kolmeen tutkintalinjaan, jotka liittyivät kasvavaan partisaanitoimintaan Zitadellen reunamilla; erottamaan yhdessä tapauksessa tuloksia saavuttamattoman päätutkijan ja osallistumaan vielä neljän eri vakauttamishankkeen ohjausryhmien kokouksiin. Ja siinä oli ollut vasta hänen aamupäivänsä. Iltapäivä oli ollut vielä raskaampi.

Onneksi lääkärinaika oli hänen velvollisuuksien täyttämällä agendallaan vihoviimeinen kohta. Tapaamisen jälkeen Reeves voisi hyvällä omallatunnolla pakata kampeensa ja huristaa hissillä kymmentä kerrosta alemmas kotiinsa, joka sijaitsi kätevästi samassa lasisessa, pilviä halkovassa tornissa keskellä Federaation valan keskittymää.

Sitten hän voisikin jäädä odottamaan, koska hänen vaimonsa, Joy, suvaitsi palata kotiin.

Mikäli kuluva maanantai olisi tavanomainen, Joy tuskin kotiutuisi ennen pikkutunteja. Joyllä oli usein tapaamisiaan alkuvuikosta, ilmeisesti siksi, ettei hän halunnut olla väsynyt ja huonosti nukkunut perjantaisin, jolloin oli hänen viikoittaisen joogatuntinsa aika. Se oli Joyn tarkkaan allokoitua rentoutumisaikaa ja sellaisenaan äärimmäisen tärkeää, ainakin Joyn itsensä mielestä. Silti, kun vertasi komissaarin elämää tämän vaimon seesteiseen oloneuvoksen elämään, Reeves ei täysin voinut ymmärtää, mistä Joyn polttava tarve rentouttaville joogatunneille oikein kumpusi.

No, samapa se, vaikkei Joy olisikaan kotona illalla. Olisipa Reevesillä enemmän aikaa kuunnella klassista jazzia vanhalta kunnan vinyylisoittimeltaan. Sellainen tarkoitukseton rentoutuminen saattaisi muutenkin olla ihan paikallaan. Reeves kun oli kohdannut aivan riittämiin ihmisiä yhdelle päivälle ja yllättäen sellaisen pakotetun sosiaalisuusmyllytyksen jälkeen yksinäisyydessä vietetty ilta ei tuntunut lainkaan ahdistavalta ajatukselta.

Niinpä Reeves kulautti viskipaukkunsa alas. Liian pikainen hörppy sai hänet yskäisemään. Tuliliemi poltti kitkeränä kurkussa ja sai hänet irvistämään. Irvistys puolestaan tuntui häijyltä vihlaisuna vatsassa - joka oli oikeastaan omituista, kun sitä oikein ajatteli: miten muka naaman vääntely saattoi vaikuttaa sillä tavalla?

Mutta toisaalta: täytettyään viisikymmentäviisi Reeves oli joutunut huomaamaan, että moni muukin syntymätakuun piiriin kuullut asia oli kaikessa hiljaisuudessa rauennut ja niinpä myöhäiskeskä-ään ilona erilaiset kolotukset ja jumitukset eivät olleet hänelle enää mitenkään tuntemattomia. Ja tuostakin nimenomaisesta syntymäpäivästä oli jo vierähtänyt muutama vuosi - eikä kremppejen määrä ollut niiden kuluessa ainakaan vähentynyt.

Reeves hieroi kipeää vatsaansa.

Ei varmaan pitäisi istua niin paljon tässä pirun tuolissa, hän mietti hajamielisesti.

Oli miten oli, päivä olisi pian pulkassa. Sitten hän voisi levähtää ja rentoutua - antaa jazzin kuljettaa itsensä rauhalliseen transsitilaan niin kuin se usein teki.

Ja kuin tilattuna, hänen toimistonsa lasisen sisäseinän keskellä oleva ovi aukaistiin ja hänen yksityislääkäriinsä astui sisään.

Reeves hädin tuskin kuunteli parrakkaan miehen sepustusta, sillä lääkäreiden höpötyksestä harvoin otti tolkkua. Heillä oli tapana puhua sitä omaa käsittämätöntä höpötystänsä, aivan kuin ikävien uutisten kertominen olisi sillä tavalla helpompaa. Kuuntelun sijasta Reeves tarkkaili harmaapartaisen miehen silmiä, niin kuin hän usein teki silloin, kun ei oikeastaan kuunnellut sanaakaan mitä toisella oli sanottavanaan. Sellaisella tuijotuksella saattoi kyetä päättelemään, valehteliko vastakumppani vai puhuiko hän totta ja sitten, kun tämän perusmuotoisen totuuden oli saanut selville... sitten saattoi kuunnella mitä sanat tarkalleen pitivät sisällään.

Reeves yksin tiesi, kuinka usein tällaista kykyä tarvittiin sisäisen turvallisuuden pääkomissaarin tehtävässä. Päivittäin.

Oikeastaan jatkuvasti.

Sillä mitäpä muuta hänen työnsä oikeastaan oli, kun ihmisten valitusten kuuntelemista, nyökkäilyä oikeissa kohdissa ja ilmeensä pitämistä soveltuvan neutraalina, jotta vastapuoli kokisi tulevansa kohdatuksi? Ja aina välillä täytyi tietysti

kyetä analysoimaan, oliko tavanomaisten puolitotuuksien ja silotteluiden keskelle eksynyt aivan synkeän musta vale, josta valehtelijaa olisi syytä rankoa kovimman mukaan.

“...joten...” lääkäri jatkoi ja jätti sitten lauseensa riippumaan ilmaan.

Reeves tajusi, ettei ollut sittenkään kuunnellut sanaakaan, mutta tuskin siihen oli tarvettakaan. Hänen kupeidensa polttelu saattaisi olla jokin sukupuolitauti - niitä, kun edelleen Federaatiossa riitti, eikä hän ollut koskaan erityisen tarkkaavainen kumien käyttäjä. Kyllähän hän aina *yritti* parhaansa - varsinkin, kun niiden ehkäisyvälineitä myyvien automatronienkin levittäminen jokaiseen niemeen ja notkoon oli ollut hänen vastuullaan - mutta kun preservatiivit tuntuivat paukkuvan hänellä kuin popcornit. Reeves yritti ajatella, että se johtui hänen peniksensä valtaisasta koosta ja hänen luonteelleen ominaisista, rajuista rakastajankyyvistä, mutta olihan toki mahdollista, että hän ei vain osannut kohdella kumeja riittävän hellävaraisesti.

Yhtä kaikki; syfilis tai ei, sekin lähtisi jollakin hoidolla huitsin hiiteen ja kun lääkäri olisi aikansa läksyttänyt häntä vastuuttomasta seksuaalikäyttäytymisestä (sillä eivätkö kaikki lekurit tehneet juuri niin), tohtori kirjoittaisi reseptinsä ja joku hänen henkilökohtaisista palvelijoistaan voisi käydä hakemassa lääkkeitä hänelle.

Ei kuitenkaan Kristyna.

Reeves mietti henkilökohtaista naispalvelijaansa, mutta tämän käyttäminen moiseen askareeseen olisi kiusallista. Niin hänelle kuin palvelijallekin. Sitä paitsi - kun otti huomioon hänen viimeaikaiset yölliset vierailunsa palvelijoiden asuntoon - Reeves voisi joutua kustantamaan samat lääkkeet myös tälle ja siitäkös se huuto herkiäisi.

Parasta olisi siis käyttää Alainia. Miespalvelijalla oli soveltuvaa hienotunteisuutta sellaisiin tilanteisiin. Tai ehkä lääkäri itsekkin voisi tehdä pienen palveluksen sopivalla hinnalla ja noutaa lääkkeet hänelle. Pääasiahahan kai oli, ettei Reeves itse joutuisi vierailemaan apteekissa: siitä juorukoneisto saisi vettä myllyynsä. Ja vaikka lehdistö olikin tiukasti kurissa ja nuhteessa, niin huhujen levittäminen oli sen sortin kansanhuvi, ettei sitä tiukkakaan sensuurikinnas kokonaan kitkisi kansasta.

Eli Alain tai lääkäri, jompikumpi.

Tyytyväisenä taas yhteen ratkaistuun arjen pikkuongelmaan Reeves hymyili itsekseen.

“...siispä luulen, että... suunnilleen kuudesta kahteentoista kuukautta”, lääkäri lopetti.

Reeves havahtui palvelijoita ja reseptilääkkeitä koskevista mietteistään.

“Mitä sanoittekaan?”

“Niin, sanoisin, että realistinen aikajänne on kuudesta kahteentoista kuukautta”, lääkäri toisti ilmiselvästi kiusaantuen. Hänen katseensa laskeutui, eikä yhtäkkiä kestänyt enää kohdata Reevesin silmiä. Sellaiseen Reeves oli toki tottunut - monet kun pelkäsivät hänen korkeaa asemaansa ja jotkut jopa vallan hyvästä syystä

- mutta juuri sillä hetkellä Reeves ei olisi jaksanut venkoilua pitkän päivän päätteeksi. Eikö hänellä ollut muka jo aivan tarpeeksi tekemistä muutoinkin?

“*Kuunkautta?*” Reeves ärähti. “Ettekö te tiedä kuka minä olen?”

“Komisaari Reeves, totta kai, mutta- -”

“Mutta mitä?”

“Mutta lääkäreidenkin valta ulottuu vain tiettyyn rajaan asti ja vaikka kuinka haluaisinkin, niin- -”

“Niin mitä?” Reeves ärähti. “Jossakin on siis joku ylipitkä hoito- tai lääkejono, mihin minua ei lasketa, niinkö? Kyllähän te ymmärrätte, että komisaarit menevät näissä asioissa aina kaiken edelle - ei kai nyt voida olettaa, että meidänkaltaisemme ihmiset... *vastuulliset* ihmiset... TÄRKEÄT ihmiset, jonottavat hoitoaan syfilikseensä *puoli vuotta?*”

Lääkäri kavahti taaksepäin ja hänen silmänsä laajenivat. Hän selvästi pelästyi Reevesin reaktiota ja nosti kätensä puolustelevasti pystyyn. Vaikka se alhaista olikin, Reeves nautti tästä reaktiosta, sillä se oli kiistaton osoitus, että tämä hoitojonojen pituudesta tärkeilemään ruvennut puoskari ymmärsi sitten lopulta kuitenkin, kenelle oikeastaan puhui. Vaikeasta asenteestaan huolimatta lekuri ymmärsi ilmiselvästi hierarkian ja sen, että olipa syfilis sitten miten tuukkaa kantaa tahansa, hänen tehtävänsä olisi saada ongelma poistumaan komissaarin elämästä.

Reeves pyöritti puolta valtakuntaa päivittäin. Kai nyt yksi konitohtori saisi jonkun pienen kupan hoidettua?

“Komisaari Reeves”, tohtori jatkoi, “ymmärtäkää toki, ettei kyse ole siitä- -”

“Vaan mistä sitten? Lisää rahaako johonkin tautientutkimukseen? Oletko sinä sitten vielä lobbarikin lääkärin lisäksi? Kirjoittakaa nyt vain se pirun hoitomääräys tai resepti tai mitä sitten tarvitaankaan, jotta saadaan tämä kuppa tai tippuri tai mikä-helvetin-sankkeri nyt onkaan pois päivänjärjestyksestä! Minulla on ollut surkea päivä ja huomenna vielä paskamaisempi ja haluaisin päästä jo kotiin.”

“Komisaari Reeves... Pahoittelen, mutta joudun epäilemään, ettette kuunnellut.”

Syytös oli niin asiaan osuva, että Reeves keskeytti ryöpytyksensä ja jäi katsomaan tohtoria tyhjä viskilasi kourassaan. Hän viittäsi lääkäriä jatkamaan ja keskittyi viimein kuuntelemaan.

“Kun kyse ei ole ensinkään hoitojonoista... tai jakeluluvallisista antibiooteista. Kuten sanoin, teillä on pitkälle edennyt vatsasyöpä... eikä meillä ole siihen *minkäänlaista* hoitoa tarjolla. Jotakin palliatiivista ehkä, sitten, kun sen aika tulee, mutta...”

Reeves tuijotti lääkäriä saamatta sanaakaan suustaan. Viskilasi tärähti kerran, kaksi, herkesi sitten hänen otteestaan ja sälähti tuhansiksi sirpaleiksi kerroksen marmorilattiaa vasten.

“Mitä... mitä te sanotte? Mutta juurihan te puhuitte jonoista ja kuukausista...”

“Ei”, lääkäri pudisti päätään. “Pelkäänpä, että ymmärsitte väärin.”

“Te *nimenomaan* puhuitte kuudesta kuukaudesta...”

“Niin. Sen verran teillä on suunnilleen jäljellä.”

“Jäljellä...? Mitä?”

“Elinaikaa, herra Reeves.”

Sisäasiankomissaari Domenic Reeves ei ollut helposti hiljaiseksi jäävää tyyppiä. Mutta juuri tuolla hetkellä hän ei keksinyt mitään sanottavaa.

OSA I: ONNEKAS KOLMETOISTA

- 1 -

Auringon laskeutuessa kaukana pürtyvän horisonttiviivan taakse, kiireisen päivän vaihtuessa iltaan, Domenic Reeves istui nojatuolissaan katsellen kaikkialle, eikä silti minnekään. Massiivisesta jalopuusta taidokkaasti muotoiltu tuoli oli päällystetty parhaalla nahankorvikkeella, mitä koko valtakunnasta löytyi. Reevesin kädessä oli kristallinen viskilasi - ennen Suurta Sotaa tehtyä tuotantoa suoraan Böömistä, totta kai - ja sen sisällä lainehti litrahinnaltaan mittava ruskea, ikuisuudenvanha viski. Nyt Reeves tuskin huomasi näitä elintasosta kertovia pikkukuityiskoh-tia, jotka vielä hetkeä aiemmin olisivat merkinneet hänelle niin paljon.

Nautiskelun sijaan hän tuijotti ilmeettömänä ulos asuntonsa ikkunasta, tajuamatta oikeastaan mitään näistä luksusesineistä tai siitä harvinaislaatuise-sta maisemasta, jota herkeämättä tapitti.

Reevesin katselema (joskaan ei oikeastaan näkemä) maailma ulkona oli hiljainen, äänetön ja elee-ton - niin kuin se usein silloin oli, kun sitä katseltiin tornitalon kerrosten korkeuksista. Katutasolla tapahtuva hyörinä näkyi ylös parhaimmillaankin ainoastaan etäisenä, pienenpienenä liikkeenä; aivan kuin olisi katsellut mais-sipellon laidassa nököttävää muurahaiskekoa. Alhaalla touhuavien ihmisten katselu oli yleensä rauhoittanut Reevesiä, sillä fyysinen etäisyys aikaansai myös sen, että näiden ihmisten kantamat murheet tuntuivat vähintään yhtä etäisiltä. Tuossa kaukaisessa asemapaikassaan - etäällä kaikesta ja kaikista - kukaan ei enää kysyisi mitään eikä vaatisi mitään sisäisen turvallisuuden komissaarilta. Ja ensimmäistä kertaa sen päivän aikana Reeves saisi vain *olla*.

Ja juuri sillä hetkellä rauha oli arvokkaampaa kuin yksikään harvinaislaa-tuinen viski.

Mielessään vellovaa ajatusten mylläkkää hillitäkseen Reeves yritti rauhoittua. Hän pyrki keskittymään maisemaan, vaikka sitten väkisin. Se auttoi yleensä, ehkä niin kävisi silläkin kerralla.

Korkeuksista piirtyi selkeä, lähestulkoon satakahdeksankymmentäasteinen näkymä Capitolin kukkulalle, jolla Reevesin työpaikkana ja kotina toimiva Capitolin torni seisoi. Koko kukkula oli nyt peittynyt paksuun lumikerrokseen. Ulkomaisemaa tarkkaillessa ihmisten kävelypolut näkyivät selkeinä vammempina urina, aina niissä kohdissa missä tuhannet askeleet olivat tallanneet vastasataneen lumen kiinteäksi tai jossa suolaus ja hiekoitus oli muuttanut puhtaan lumen kuranväriseksi, masentavaksi velliksi. Itse kukkulan lumipeite oli kuitenkin lähes koskematon - kaikkialta muualta paitsi muutaman kävelyväylän kohdalta. Harva kulkijoista kuitenkaan asteli tornille saakka, sillä pääsääntöisesti kaikki tornissa työskentelevät myös asuivat siellä. Se oli turvallisuusmetodi, ennen kaikkea, mutta myös pendelöinnin kannalta kätevä yksityiskohta sellaisina päivinä, jolloin ulkona olisi joutunut rämpimään polviaan myöten kurassa.

Reevesin katselusuunnan keskivaiheilla, kukkulasta täsmälleen kohtisuoraan pois päin, Capitolia halkoi pääkatu nimeltä *Diagonale*. Reeves muisteli, että oli aikanaan istunut sen elävöittämis-toimikunnassa, jossa oli päätetty lisätä kukkaistutuksia kesäajalle, jottei katu olisi aivan niin kolkko. Se oli ollutkin hyvä veto, sillä muutamalla kukkaistutuksella baarien liikevaihto oli saatu kaksinkertaistettua ja katu sitä kautta elävöitettyä. Oli kai joku aikanaan juhlijoiden metelin kasvusta valittanutkin, mutta niitä käninöitä Reeves ei välittänyt muistella.

Nyt hänen katseensa kuitenkin hakeutui kauemmas. Kaukana horisontissa, jossakin Diagonalen päässä aukeni pieni aukio, jonka normaalisti harmaan mukulakivinen pinta yleensä erottui tornille saakka, mutta joka nyt toki oli muuttunut vain tavanomaiseksi osaksi rikkumatonta lumipeitettä. Aukion takana kohosi harmaa Capitolin muuri, joka oli tornissa asuvien ja muidenkin Capitolissa elävien seuraava puolustuslinja. Se kiersi katkeamattomana koko hallintokaupungin ympäri pitäen suuren osan Federaation toimielimiä uhkaavista sisäisistä vaaratekijöistä ulkona; Zitadellen slummeissa, jossa tällaiset elementit saivat toimia vapaammin. Täyttä vapautta ei tietenkään voinut olettaa, ei sellaisessa paikassa kuin Federaatio, mutta tietyissä rajoissa kontrolli oli Zitadellen puolella muuria hieman löyhempi.

Olihan kuitenkin niin, että Capitolissa asuvia onnekkaita katseltiin tarkkaavaisesti ja heidän piti toimia esikuvina. Zitadellessa puolestaan asui... no, ei niitä kaikkein onnekkaimpia hahmoja.

Reeves antoi katseensa tarkentua lähemmäs. Aivan kiinni siihen lasi-ikkunaan, joka eristi hänen asuntonsa hyisestä talven ulkoilmasta.

Illan pimettyä lumisade oli tauonnut hetkeksi ja ilma kirkastunut. Jäätävän tuulen mukana leijaili pienenpieniä kiteitä, jotka kimaltelivat kiitäessään ikkunan valopiirin ohi.

Reeves tuijotti tätä kaikkea ja yritti väkisin keskittyä mitättömiin pikkuasioihin. Silti yritys oli turha. Hänen kuriton mielensä palasi kerta toisensa jälkeen lääkärin sanoihin ja siihen, mitä tämä tarkalleen oli vihjannut. Ja, vaikka katseen

päiriä muuttelamalla saattoikin aina ohimennen palauttaa mieleensä jonkin olennaisen pikkukäsitteiskohdan kaukaa historian hämäristä, niin Reeves tiesi lopultakin yrityksen lykätä vääjäämätöntä turhaksi. Niinpä Reeves lopetti vastustelunsa ja antoi sanojen syöpyä mieleensä.

Vatsasyöpä.

Pitkälle edennyt.

Kuudesta kahteentoista kuunkautta.

Reeves pudisti päätään raivoisasti ja yhtäkkinen vihanpuuska miltei sai hänet särkemään viskiklasinsa maahan. Sitten kiukku laantui yhtä äkisti kuin oli alkanutkin ja Reeves tajusi, ettei jälleen uuden lasin särkeminen voinut olla ratkaisu mihinkään hänen elämänsä ongelmaan. Hän veti syvään henkeä ja piakkoin tuon alkuvoimaisen ja raivokkaan primitiivireaktion tilalle virtasi uusi, kehittyneempi ajatus: tämä ei voinut olla totta. Lääkäri oli erehtynyt.

Tietenkin.

Reeves nyökkäsi itsekseen ja tunsi, kuinka hänen olonsa itse asiassa parani hieman, kaikkialta muualta paitsi vatsan seutuvilta. Siellä, hänen navastaan hie-man taaksepäin ja alaspäin, tuntui edelleen omituinen puristava kipu aina hänen istuessaan tietyissä asennoissa. Ja - koska hän halusi olla rehellinen ainakin itselleen - viime aikoina kipu oli kieltämättä alkanut säteillä ympäriinsä kaikissa muissakin asennoissa, joskus jopa kävellessä. Siksihän Reeves oli alun perinkin lääkärille mennytkin; ajatuksenaan hankkia lääkkeitä häntä epäilemättä vaivaavaan tippuriin.

Hienostipa sekin sitten meni, Reeves ajatteli melankolisesti.

Hitaasti Reeves nosti jalkansa tuolin käsinojalle, jotta kykeni varovasti nojautumaan sille puolelle kehoa, johon ei sattunut. Kipu lakkasi nykyään enää vain harvoissa asennoissa, mutta heti, kun hän löysi sellaisen, Reeves saattoi uskotella itselleen, että kaikki oli edelleen hyvin. Ruoka kun hänelle edelleen maistui ja painokin oli pysynyt suunnilleen ennallaan. Hän oli kaikilta osin muutenkin terve kuin pukka! Nukkui hyvin, paskoi kunnialla ja nai... no ehkei enää niin kuin kaksikymppinen, mutta kuitenkin paremmin kuin moni nelikymppinen.

Ja siksi sukupuolitauti olisi *varmasti* uskottavampi diagnoosi kuin joku ihmeen vatsasyöpä! Eihän hän ollut koskaan edes ollut minkään vaarallisten myrkyjen kanssa tekemisissä: hän ei ollut kolunnut Myrkytettyä Maata eikä syönyt siellä kasvatettua tai sieltä metsästettyä ruokaa. Ei koskaan käyskennellyt Ulkoalueilla. Päinvastoin, hän oli ollut tarkka siitä, että hänen ravinnokseen tarjottiin vain kaikkein parasta.

Ei. Hänellä ei *voinut* olla syöpää.

Sen *oli oltava* sukupuolitauti. Ja kun diagnoosi varmistuisi, hän pitäisi huolen siitä, että virheen tehneeltä puoskarilta vietäisiin toimilupa nopeammin kuin tämä ehtisi pyytää anteeksi. Sellaiset harrastelijat olivat vaarallisia - aiheuttivat sydämentykytyksiä viattomille potilailleen täysin turhaan!

Reeves vilkaisi kelloa ja huomasi, että vuorokausi oli vaihtunut hänen siinä istuessaan. Hän oli omistautunut ajatuksiinsa niin, ettei ollut pistänyt ajankulua merkille lainkaan. Hän ei ollut myöskään syönyt mitään sitten lounasajan, juonut vain. Siltikään hän ei kaivannut oikeastaan mitään - ainoastaan viskin lämmitävää syleilyä.

Joykin riensi vielä menoillaan, ja hyvä niin. Reeves, kun ei ollut alkuunkaan varma, olisiko jaksanut vaimoaan juuri sellaisena iltana.

Sellainen ilo ei kuitenkaan ollut luonteeltaan pysyvää, eikä Joy pysynyt asioillaan loputtomiin. Yhden aikaan yöstä Reeves kuuli hissien koneiston käynnistyvän ja päätteli siitä Joy'n olevan tulossa. Siihen aikaan arkiyöstä tuskin kukaan muu saattoi olla liikkeellä.

Joy kompuroidin kotiin tasan yksi nolla kaksi aamuyöllä, pienessä tuiskeessa, muttei kuitenkaan aivan kaatokännissä. Lasillisia oli otettu juuri sen verran, että ylimääräiset sosiaaliset estot olivat lentäneet pois todennäköisesti samaa tahtia pikkuhousujen kanssa. Juopuneisuuden tasapaino oli kuitenkin tarkkaan säädelty, sillä epäilemättä Joy ei halunnut alkoholin vuoksi unohtaa sekuntiakaan kallisarvoisesta kokemusten merestä, joka tyrskysi aina hänen valppaan tietoisuutensa ranta-kallioita vasten.

Reeves ei noussut tuolistaan eikä tehnyt elettäkään tervehtiäkseen vaimoan. Hän kuunteli, kuinka tämä kopsutteli sisään piikkikoroissaan ja vasta, kun Joy oli melkein hänen takanaan, Reeves käänsi päänsä. Joy hätkähti silminnähden liikettä. Tämä epäilemättä oli olettanut aviomiehensä jo nukkuvan rauhaisaa unta.

“Ai, sinä olet hereillä!” Joy aloitti. “Terve.”

“Terve”, Reeves murahti ja käänsi katseensa takaisin maisemaa kohti.

“Et kuule arvaa mitä minulle tänään kävi”, Joy aloitti. “Minun piti käydä vähän ostostelemassa ja sitä varten suunnistin Fremeniin. No, ei sitä yöasua löytenyt koko hiton kauppa-alueelta - ei sellaisessa värissä, jota olisin halunnut - ja, kun he kuulivat kuka olin, he tietty halusivat hankkia sellaisen minulle, mutta minun tuoleni oli jo mennyt... ei ole kiva käydä kaupassa ja saada vain ei-oota. Heidän tehtävänsähän se on huolehtia, että tavaraa on tarjolla!”

Reeves sulki korvansa ja nyökkäsi vain sopivissa kohdissa. Sellaisen taidon hän oli omaksunut lähes neljänkymmenen avioliittovuotensa aikana. Joy Bauwensin - sittemmin Joy Reevesin - kanssa vietetyt vuodet olivat olleet pitkät ja tahtumarikkaat, mutteivät viime aikoina enää erityisen lämpimät. He olivat etään-tyneet toisistaan vuosien myötä, se oli varmaankin jo täysin selvää. Miten muuten olisi voinut ollakaan?

Tarina valinnoista – ja niiden hinnasta

Sisäisen turvallisuuden komissaari saa lääkäritään musertavia uutisia. Lohduton diagnoosi suistaa Domenic Reevesin elämän kaaokseen ja saa hänet pohtimaan elämäänsä ja sen vaatimia uhrauksia. Yhtäkkiä Federaation kakkosmiehen urapolku tuntuukin valtavalta virheeltä – eivätkä menneisyyden haamutkaan tunnu jättävän Reevesiä rauhaan.

Samaan aikaan maanpaossa elävä Marion Dupont yrittää omaksua uutta peiterooliaan kasvatushoitajana. Tasapainoilu keskenkasvuisten visaisten kysymysten ja sallitun narratiivin polulla vaatii kuitenkin veronsa. Viattomiin mieliin annosteltava propaganda uppoaa kyllä oppilaisiin - mutta Marionin omaan mieleen puolitotuudet ja pelko peiteroolin paljastumisesta kovertavat päivä päivältä suurempaa aukkoa.

Lopulta kumpikin joutuu tahollaan perimmäisten kysymysten äärelle:

Minkä vuoksi olen oikein elänyt? Mitä olen sen eteen uhrannut?

Ja ennen kaikkea: Ovatko saavutukseni olleet uhrausten arvoisia?

'Vihreä helveti' esittelee vain yhden mielipiteen sallivan ja toisinajattelijoiden sortoon perustuvan valtiokoneiston loogisen lopputuleman kahden kokijan näkökulmasta. Näennäisliberaalin Federaation tuttuun maailmaan sijoittuva postapokalyptinen tarina käsittelee toisaalta nykyisen ajanhengen mukaista maailmankuvaa cancelointineen ja mielipidekäytävineen – mutta pureutuu myös teemoihin kuten valheiden hinta, elämän tarkoitus sekä mahdollisuus sovitukseseen.

